

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Sp/45/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7015201067
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Tkáč
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7015201067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, samosudcom JUDr. Pavlom Tkáčom, v právnej veci navrhovateľa: Q. Q. N. Z. Q. J. J. N. B. , narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť U., bez cestovného dokladu, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnkova 14, Sečovce, zastúpený: Advokátska kancelária Škamla, s.r.o., Makovického 15, Žilina proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice, Trieda SNP 35, Košice, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-097/2015 zo dňa 21.07.2015 takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. rozhodnutie odporcu zo dňa 21.07.2015 č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-097/2015 a v e c v r a c i a odporcovi na ďalšie konanie.

II./ Navrhovateľovi n e p r i z n á v a náhradu trov konania.

odôvodnenie:

Odporca napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-097/2015 zo dňa 21.07.2015 zaistil navrhovateľa v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov dňa 22.07.2015 o 00.15 hod. na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní desať rokov uloženého právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 v zmysle § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. V zmysle § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 21.08.2015 s tým, že štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení. Zároveň v zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov účastníka konania umiestnil do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

V odôvodnení, k chronológii udalostí vedúcich k zaisteniu navrhovateľa uviedol, že účastník konania bol dňa 14.07.2014 predvedený z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach - Šaci na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Košice podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov (t.j. zákona č. 404/2011 Z.z. v znení neskorších predpisov, v ďalšom texte aj : ZoPC) na základe protokolu o odovzdaní osoby na vykonanie trestu vyhostenia zo dňa 14.07.2014 v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia, pretože bol rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012, právoplatným dňa 31.01.2013, uznaný vinným zo zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol zaradený pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 65 ods. 1, 3, § 38 ods. 3 a § 36 písm. j/ Trestného zákona uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky v trvaní desať rokov. Podkladom pre vydanie

rozhodnutia o zaistení cudzinca v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ ZoPC bol právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012.

Pri vykonaní lustrácie cudzinca v informačných systémoch policajného zboru bola zistená pozitívna lustrácia INTERPOL. Následne bol dňa 15.07.2014 Krajským súdom v Košiciach vydaný príkaz na prijatie menovaného do vydávacej väzby č. Ntc/16/2014 a zároveň bol prepustený z Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce (ďalej aj: "ÚPZC Sečovce") a umiestnený v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach, Floriánska 18 (ďalej aj: „ÚVVaVTOS Košice“).

Dňa 23.07.2014 Krajský súd v Košiciach v trestnej veci proti účastníkovi konania pre trestný čin obchodovania s ľuďmi č. k. Ntc 14/2012 prikázal ÚVVaVTOS Košice, aby bol cudzinec prepustený z vydávacej väzby v zmysle § 16 ods. 3, § 25 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze na slobodu. Na základe protokolu o odovzdaní osoby zo dňa 23.07.2014 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 a vyššie uvedeným príkazom Krajského súdu Košice na prepustenie, bol účastník konania prepustený z ÚVVaVTOS Košice a následne prevzatý pracovníkmi správneho orgánu k realizácii výkonu trestu vyhostenia. Keďže sa účastník konania na území Slovenskej republiky zdržiaval bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt a nebolo možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia, bolo zo zákonných dôvodov rozhodnuté o jeho zaistení a umiestnení v ÚPZC Sečovce na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ ZoPC v spojitosti s právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012.

Správny orgán ďalej uviedol, že v prípade v poradí prvého zaistenia cudzinca pre potreby jeho vyhostenia skúmal účelnosť a vyhostiteľnosť účastníka konania, kde ÚPZC Sečovce potvrdil účelnosť zaistenia a to, že výkon trestu vyhostenia je možné zabezpečiť po vystavení náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom. Doba na zabezpečenie náhradného cestovného dokladu zastupiteľským úradom v prípade, že bude spolupracovať je päť a viac mesiacov, v prípade jeho nespupracovania môže vybavenie náhradného cestovného dokladu trvať až 18 mesiacov.

Z ďalšieho odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu je pre potreby rozhodnutia podstatným, že dňa 13.04.2015 bolo správne orgánu doručené rozhodnutie Migračného úradu MV SR zo dňa 10.04.2015 číslo ČAS:MU-308-35-PO-Ž-2014, ktorým účastníkovi konania v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) rozhodol neudeliť azyl. Súčasne podľa § 13c ods. 2 písm. e) a § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol účastníkovi konania neposkytnúť doplnkovú ochranu.

Správny orgán ďalej v rozhodnutí konštatoval, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky zdržiava naďalej bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt a teda nie je možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia. Preto je potrebné rozhodnúť o jeho zaistení a umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov na účel výkonu trestu vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Z uvedeného dôvodu bol účastník konania dňa 06.05.2015 po prepustení z Útvary policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach predvedený hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice na Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach podľa § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov v súvislosti s výkonom trestu vyhostenia. Na základe uvedených skutočností bolo úkonom predvedenia účastníka konania na policajný útvar začaté správne konanie v zmysle § 18 ods. 1, 2 Správneho poriadku vo veci výkonu trestu vyhostenia účastníka konania v zmysle § 65 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a jeho zaistenia v zmysle § 88 zákona o pobyte cudzincov, o čom bol upovedomený v zmysle § 18 ods. 3 Správneho poriadku v zápisnici o vyjadrení v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku. S účastníkom konania bola dňa 06.05.2015 spísaná zápisnica o vyjadrení v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku. V uvedenej zápisnici účastník konania okrem iného uviedol, že je ženatý s občiankou SR I. Q., rodená T.. Manželka je od januára 2015 na Slovensku a momentálne býva v O. a vzhľadom na to, že je predpoklad, že procedúra trestu vyhostenia z územia SR bude trvať nejaký čas, žiada, aby v tejto nevyhnutnej lehote dostal tolerovaný pobyt. Pokiaľ by mu bolo v jeho žiadosti

vyhovené, čestne prehlásil, že bude spolupracovať s úradmi a orgánmi SR. Jeho dve deti, ktoré sú štátnymi občanmi SR, sa nachádzajú v U. u jeho matky. Ďalej uviedol, že podpísal plnú moc p. Škamlovi, v minulosti mal oprávnený pobyt, ale počas výkonu trestu mu vypršal, toho času je tu neoprávnené, v súčasnosti má doklad v záchytnom tábore Medveďov a myslí, že je tam. Je si vedomý toho, prečo mu bol uložený trest vyhodenia z územia SR, ale domov sa vrátiť nemôže, pretože je tam vojna a zabijú ho v jeho krajine, preto na Slovensku žiadal azyl. Trest mu uložený nebol, ale v jeho krajine nefunguje súdnictvo a platí vojnový stav. On osobne zorganizoval demonštrácie proti U. režimu v Anglicku a bol natočený pracovníkmi veľvyslanectva U., ktorí ho poznajú osobne. Ak bude mať vydaný náhradný cestovný doklad, chce sa vrátiť kdekkoľvek inde, len do U. nie, aby mohol so svojou rodinou žiť v bezpečí. V závere zápisnice doplnil, že v zaistení je 10 mesiacov a je odlúčený od manželky, nežije slobodne, chce vyplniť formulár o tolerovanom pobyte a bude v plnej miere spolupracovať s orgánmi a úradmi SR. Počas zaistenia je zbavený slobody, psychicky to veľmi zle znáša, kvôli tomu navštívil psychiater, procedúra vyhodenia bude trvať nejaký čas a žiada, aby počas tej doby vyhodenia dôstojne žil so svojou manželkou, kde má zabezpečené všetky prostriedky na živobytie.

Na podklade týchto skutočností správny orgán považoval dokazovanie v zmysle § 34 Správneho poriadku vo veci zaistenia účastníka konania za ukončené. Konštatoval, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky zdržiava bez cestovného dokladu alebo iného dokladu oprávňujúceho ho na vstup a pobyt a teda nie je možné zabezpečiť jeho okamžité vycestovanie z územia Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom trestu vyhodenia. Preto bolo potrebné rozhodnúť o jeho zaistení a umiestnení v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach na účel výkonu trestu vyhodenia z územia Slovenskej republiky.

Dňa 06.05.2015 správny orgán zaistil účastníka konania rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a podľa § 88 ods. 4 označeného zákona stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 05.08.2015. Na základe návrhovateľom podaného opravného prostriedku prostredníctvom právneho zástupcu, advokátskej kancelárie Škamla s.r.o., Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 10Sp/46/2015 zo dňa 11.06.2015 rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, keď vyslovil, že sa s napadnutým rozhodnutím správneho orgánu plne stotožňuje. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie návrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu, na základe ktorého odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 20. júla 2015 sp. zn. 1Sza/8/2015 rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že rozhodnutie odporcu č.p. PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 zo dňa 06.05.2015 zrušil a vec vrátil správne mu orgánu na ďalšie konanie. Zároveň nariadil prepustenie účastníka konania zo zaistenia. Účastník konania bol preto dňa 21.07.2015 o 13.00 hod z Útvary policajného zaistenia v Sečovciach prepustený.

Následne bol účastník konania kontrolovaný hliadkou Oddelenia cudzineckej polície Košice, kde bolo zistené, že na území Slovenskej republiky sa zdržiava bez oprávnenia. Bol preto zaistený a predvedený na príslušné oddelenie polície za účelom vykonania všetkých potrebných úkonov na výkon trestu vyhodenia z územia Slovenskej republiky. S účastníkom konania bola spísaná zápisnica o vyjadrení v zmysle ust. § 22 ods. 1 správneho poriadku, kde opätovne opísal svoje osobné a rodinné pomery a zdôraznil, že jeho maloleté deti sa zdržujú v U., kde prebieha vojnový konflikt. Z uvedených dôvodov sa do U. nemôže vrátiť, pretože mu tam hrozí smrť. Právny zástupca návrhovateľa uviedol, že súdy rozhodli o nezákonnosti zaistenia návrhovateľa, preto žiadal o jeho bezodkladné prepustenie. Poukázal aj na tú skutočnosť, že návrhovateľ bol podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistený viac ako šesť mesiacov, preto jeho ďalšie zaistenie už nie je možné. Namietal aj nevyhostiteľnosť návrhovateľa.

Správny orgán v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že účastník konania bol zaistený pôvodne ako žiadateľ o azyl a až v období od 06.05.2015 do 21.07.2015 za účelom jeho vyhodenia. Vyhodenie účastníka konania je pritom možné realizovať na územie Libanonskej republiky, prípadne na územie krajín, s ktorými má U. bezvízový styk. Následne účastník konania prejavil záujem o podanie žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky, a správny orgán umožnil účastníkovi konania podať takúto žiadosť.

Z rozhodnutia správneho orgánu ďalej vyplýva, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia o zaistení sa správny orgán zaoberal aj tým, či bude možné vykonať trest vyhostenia, t.j. či zaistenie účastníka konania bude účelné a či účastník konania je vyhostiteľný. Poukázal na obsah správy Útvary policajného zaistenia v Sečovciach, ktorý správny orgán oznámil, že dňa 22.06.2015 bola účastníkovi konania (počas predchádzajúceho zaistenia) Veľvyslanectvom U. H. republiky so sídlom vo Viedni predĺžená platnosť cestovného dokladu účastníka konania (č. N001155799) do 21.12.2015. Zároveň týmto útvarom polície bola potvrdená účelnosť zaistenia a aj to, že výkon trestu vyhostenia je možné vykonať (zabezpečiť) na územie Libanonskej republiky, prípadne na územie krajiny, s ktorou má U. bezvízový styk.

Pri určovaní dĺžky lehoty zaistenia správny orgán prihliadal na skutočnosť, že účastník konania spolupracoval so správnym orgánom pri predĺžení platnosti jeho cestovného dokladu a aj zabezpečovaní náhradného cestovného dokladu, pričom správny orgán započítal aj lehotu zaistenia na základe rozhodnutia o zaistení zo dňa 06.05.2015. Účastníka konania preto napadnutím rozhodnutím zaistil do 21.08.2015.

Zdôraznil, že nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení účastníka konania v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov je právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Trebišov č. 3T/57/2012 zo dňa 11.12.2012 a to, že účastník konania sa na území Slovenskej republiky zdržiava bez platného cestovného dokladu alebo iného dokladu totožnosti.

V rozhodnutí poukázal na znenie ust. § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov s tým, že je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Ďalej uviedol, že správny orgán sa zaoberal aj alternatívou zaistenia a uloženia niektorej z povinností v zmysle § 89 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov, avšak táto možnosť prichádza do úvahy iba v konaní o administratívnom vyhostení a nie v konaní o výkone trestu vyhostenia.

Podľa článku 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (tzv. „Návratová smernica“), pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď existuje riziko úteku alebo dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu. Zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

Správny orgán pri vydaní rozhodnutia o zaistení rešpektoval Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Ústavu Slovenskej republiky, ako aj platné zákony a nezistil skutočnosti, ktoré by preukazovali, že dôsledky zaistenia by boli neprimerané, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život účastníka konania. Ako uviedol účastník konania v zápisnici o vyjadrení, jeho manželka sa od januára 2015 nachádza na území Slovenskej republiky v meste Trebišov, avšak jeho dve deti sú u jeho matky v U..

Správny orgán pri vydaní tohto rozhodnutia tiež postupoval v súlade s článkom 8 ods. 1 Dohovoru, v zmysle ktorého má každý právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie, ako aj v súlade s článkom 8 ods. 2 Dohovoru, v zmysle ktorého štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho

blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Po zohľadnení všetkých skutočností správny orgán dospel k záveru, že zaistením účastníka konania pre výkon trestu vyhostenia nebude neprimeraným spôsobom zasiahnuté do jeho základných práv a slobôd garantovaných v zmysle článku 8 Dohovoru, nakoľko je tento zásah v súlade so zákonom a nevyhnutný v záujme ochrany verejnej bezpečnosti, predchádzania zločinnosti, ochrany práv a slobôd iných.

V závere odôvodnenia rozhodnutia správny orgán konštatoval, že podanie žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky nie je prekážkou na zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny a konanie vo veci udelenia tolerovaného pobytu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

V zákonom stanovenej lehote navrhovateľ podal voči rozhodnutiu odporcu opravný prostriedok, ktorý doplnil písomným podaním zo dňa 02. 09. 2015.

V opravnom prostriedku namietal nesprávny a nezákonný procesný postup Krajského súdu v Košiciach, ktorý uznesením zo dňa 19.08.2015 sp. zn. 4Sp/9/2015 vec vrátil správne mu orgánu ako predčasne predloženú a to z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené zákonom predpísaným spôsobom zástupcovi účastníka konania.

Ďalej zástupca účastníka konania namietal, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. a/, c/ a e/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len O.s.p.), teda rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K jednotlivým odvolacím námietkam uviedol:

Právny zástupca navrhovateľa podal proti napadnutému rozhodnutiu o zaistení navrhovateľa opravný prostriedok odôvodnený tým, že napadnuté rozhodnutie potrebné zrušiť, nakoľko ku dňu podania opravného prostriedku nebolo doručené právne mu zástupcovi navrhovateľa. Následne odporca vec predložil Krajskému súdu v Košiciach na rozhodnutie o napadnutom rozhodnutí, s tým, že bolo povinnosťou súdu o tomto opravnom prostriedku rozhodnúť tak, že napadnuté rozhodnutie zruší z dôvodu jeho nezákonnosti.

Krajský súd v Košiciach tým, že vec vrátil odporcovi ako predčasne predloženú porušil zásadu rovnosti strán a vrátením veci umožnil odporcovi napraviť nezákonnosť (ktorá bola dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia), ktorej sa odporca dopustil. Takýmto postupom preto došlo k porušeniu čl. 5 ods. 4 Európskeho dohovoru, pretože o opravnom prostriedku navrhovateľa bude rozhodované až s neprimeraným časovým odstupom.

Ďalej poukázal na znenie článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru, ktorý má v zmysle článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Všetky podmienky pritom musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody navrhovateľa.

V napadnutom rozhodnutí odporca uvádza, že sa zaoberal aj tým, či bude možné vykonať trest vyhostenia, teda či zaistenie účastníka konania bude účelné a či účastník konania je vyhostiteľný. Z tohto dôvodu bol dňa 21.07.2015 dožiadaný Útvar policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach, aby sa k týmto skutočnostiam vyjadril. Tento oznámil, že veľvyslanectvom domovskej krajiny bola navrhovateľovi predĺžená platnosť jeho cestovného dokladu. Zároveň týmto útvaram policajného zaistenia bola potvrdená účelnosť zaistenia ako aj to, že výkon trestu vyhostenia je možné zabezpečiť na územie Libanonskej republiky, prípadne na územie krajiny, s ktorou má U. bezvízový styk. V tej súvislosti zástupca navrhovateľa namietal, že z napadnutého rozhodnutia vôbec nevyplýva ako dospel útvaram policajného zaistenia k takýmto záverom. Ďalej namietal, že odporca v napadnutom rozhodnutí uvádza výpočet krajín, do ktorých môže byť navrhovateľ alternatívne vyhostený, teda ani navrhovateľovi nie je zrejmé, do ktorej krajiny bude navrhovateľ vyhostený. Navrhovateľa nemožno vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený. Zástupca navrhovateľa preto uzavrel, že z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako mohol odporca skúmať efektívnosť a účelnosť zaistenia navrhovateľa, keď sám odporca nevie, do ktorej krajiny má byť navrhovateľ vyhostený. Nie je ani zrejmé, ako mohol odporca skúmať prekážky vyhostenia navrhovateľa, ak nemá ustálené, do ktorej krajiny má byť navrhovateľ vyhostený. V rozhodnutí odporcu tak chýbajú závery o existencii prekážok vyhostenia navrhovateľa ako aj to, ako sa s týmito skutočnosťami vypořiadal.

Ďalej zástupca navrhovateľa namietal, že z odôvodnenia rozhodnutia nesporne vyplýva, že odporca umožnil navrhovateľovi podať žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky na Oddelení cudzineckej polície v Michalovciach. Zo samotnej tejto skutočnosti pritom vyplýva (podľa § 58 ods. 4 písm. c/ zákona o pobyte cudzincov), že v čase posudzovania žiadosti navrhovateľa o udelenie tolerovaného pobytu, teda aj v čase vydania napadnutého správneho rozhodnutia sa navrhovateľ na území Slovenskej republiky nachádzal oprávnene.

Zástupca navrhovateľa namietal aj samotnú dĺžku zaistenia, pretože navrhovateľ bol v zmysle ust. § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistený na dobu viac ako šesť mesiacov bez toho, aby odporca rozhodol o predĺžení zaistenia. Navyše navrhovateľ so správnym orgánom spolupracoval, preto lehota zaistenia navrhovateľa sa javí ako neprimeraná.

Odporca sa k opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadril v podaní zo dňa 11.09.2015 (č.l. 8 -16 spisu) uviedol, že nesúhlasí s argumentmi navrhovateľa a trvá v celom rozsahu na svojich vyjadreniach uvedených v odôvodnení rozhodnutia. Opätovne podrobne uviedol chronológiu pobytu navrhovateľa na území Slovenskej republiky vyplývajúcu z jednotlivých rozhodnutí správneho orgánu a k jednotlivým námietkam v opravnom prostriedku uviedol:

Účastník konania bol zaistený na výkon trestu vyhostenia, uložený právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 11.12.2012 sp. zn. 3T/57/2012 a správny orgán po celý čas zaistenia navrhovateľa skúmal efektívnosť a účelnosť zaistenia ako aj jeho vyhostiteľnosť.

Účastníkovi konania bolo umožnené podať žiadosť o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky, ktorý zároveň vyhlásil, že počas tolerovaného pobytu sa bude zdržiavať v meste Sečovce. Účastník konania sa po podaní žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu zdržiaval na území Slovenskej republiky oprávnene, čo však žiadnym spôsobom neovplyvnilo skutočnosť, že právoplatným rozsudkom súdu mu bol uložený trest vyhostenia, ktorý správny orgán na základe rozsudku súdu a protokolu o odovzdaní osoby na výkon trestu vyhostenia je povinný vykonať.

K dĺžke zaistenia správny orgán vo vyjadrení uviedol, že lehota zaistenia účastníka konania za účelom výkonu trestu vyhostenia začala plynúť od 06.05.2015 keby bol účastník konania zaistený rozhodnutím č. PPZ -HCP-PO6-ZVC-2-065/2015 podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Z uvedeného

vyplýva, že dĺžka doby zaistenia ako aj predĺženie zaistenia účastníka konania bola stanovená v zmysle zákona.

V závere vyjadrenia správny orgán uviedol, že účastník konania bol dňa 21.08.2015 o 15.00 hod. prepustený zo zaistenia na základe príkazu vydaného Oddelením cudzineckej polície PZ Košice a Útvaru policajného zaistenia cudzincov Sečovce, pretože zanikol účel zaistenia podľa § 90 ods. 2 písm. b/ bod 1. zákona o pobyte cudzincov z dôvodu, že v súčasnosti Útvar Policajného zaistenia cudzincov Sečovce nie je schopný realizovať vyhostenie účastníka konania z územia Slovenskej republiky a preto je jeho zaistenie neúčelné.

Krajský súd v Košiciach ako vecne a miestne príslušný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu, ako aj konanie, ktorému predchádzalo. Rozhodol na pojednávaní dňa 25.09.2015 po tom, čo sa oboznámil s obsahom administratívneho spisu odporcu vzťahujúcim sa na preskúmané rozhodnutie ako aj písomnými podaniami účastníkov konania a ostatnými listinami obsiahnutými v súdnom spise. Krajský súd dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa je dôvodný, pretože rozhodnutie odporcu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p.), a preto rozhodnutie správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil mu späť na ďalšie konanie.

Podstatnou pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia je tá skutočnosť, či boli dané dôvody zaistenia podľa § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Rozhodujúci je skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250q ods. 1 druhá veta O.s.p.).

Podľa § 2 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, cudzincom je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky.

Podľa § 2 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátnym príslušníkom tretej krajiny je každý, kto nie je štátnym občanom Slovenskej republiky ani občanom Únie; štátnym príslušníkom tretej krajiny sa rozumie aj osoba bez štátnej príslušnosti.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej ako Dohovor) možno osobu pozbaviť osobnej slobody, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom aj vtedy, ak ide o zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej

nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie. V zmysle ustanovenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné, musí byť efektívne a účelné.

Podľa čl. 3 Dohovoru, nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie.

Účelom inštitútu zaistenia v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov je v zmysle § 77 v spojení s § 88 označeného zákona štátom aprobovaný a časovo limitovaný mimoriadny zásah do osobnej slobody cudzinca, ktorý nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať na území Slovenskej republiky (t.j. aj pre prípad uloženia trestu vyhostenia podľa § 65 zákona číslo 300/2005 Z.z. Trestný zákon) a ktorý svoju povinnosť uloženú prostredníctvom administratívneho vyhostenia toto územie opustiť do ním zvolenej alebo štátnym orgánom v určenej krajiny (či už pôvodu, tranzitu alebo ktorejkoľvek inej krajiny s osobitným vzťahom k cudzincovi) marí.

Aj z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že zaistenie cudzinca je prípustné len za presne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov ale predovšetkým Ústavným poriadkom Slovenskej republiky. Musí sledovať vymedzený účel, teda zabrániť neoprávnenému vstupu cudzinca na územie Slovenskej republiky alebo realizovať jeho vyhostenie alebo vydanie. Obdobný cieľ vyplýva z čl. 15 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/115/EES zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorý sa neoprávnené zdržiavajú na ich území (ďalej na účely rozsudku len "návratová smernica"), podľa ktorej môžu členské štáty zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, o ktorého návrate prebieha konanie, a to za účelom prípravy návratu alebo výkonu odsunu, najmä v prípadoch, keď existuje riziko úteku alebo dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba príprave návratu alebo odsunu alebo ich inak sťažuje (uznesenie NS SR zo dňa 20.07.2015 sp. zn. 1Sza/8/2015).

Zákonodarcu uložil správnym orgánom v prípade realizácie administratívneho vyhostenia povinnosť nielen naplniť vyššie uvedený účel tohto právneho nástroja, ale aj priebežne skúmať, či stále trvá sledovaný účel zaistenia, aby predišiel porušovanie zákazu svojvoľného zbavenia či obmedzenia osobnej slobody, čo je postup hodnotený Európskym súdom pre ľudské práva ako v rozpore s čl.5 Dohovoru. Ak sa však v konaní preukáže, že reálny predpoklad pre vyhostenia alebo vrátenia prestal z právnych alebo iných dôvodov veci existovať, poprípade sa cudzinec už nemieni skrývať alebo iným závažným spôsobom mariť proces vyhostenia (návratu), je logické, že samotné zaistenie stráca svoje odôvodnenie, a dotyčná osoba musí byť bezodkladne prepustená.

Podstatou odvolacích námietok navrhovateľa vo vzťahu k vecnej stránke preskúmaného rozhodnutia je tvrdenie, že zaistenie navrhovateľa nebolo účelné, ak správny orgán neskúmal vyhostiteľnosť navrhovateľa mimo územie Slovenskej republiky vo vzťahu ku konkrétnej krajine, do ktorej by navrhovateľ mal byť vyhostený, a z rozhodnutia naviac vôbec nevyplýva, ako odporca dospel k záveru, že navrhovateľa je možné vyhostiť do Libanonu, prípadne do inej krajiny, s ktorou má U. bezvízový styk. Za situácie, že odporca nevie, do ktorej krajiny má byť navrhovateľ vyhostený, nemohol ani skúmať efektívnosť a účelnosť zaistenia a ani existenciu prípadných prekážok vyhostenia navrhovateľa.

Správny orgán pri prijatí záveru o účelnosti zaistenia navrhovateľa vychádzal z odpovede Úradu policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach na základe výzvy zo dňa 21.07.2015, z obsahu ktorej vyplýva že Veľvyslanectvom U. H. republiky so sídlom vo Viedni bola predĺžená platnosť cestovného dokladu účastníka konania do 21.12.2015, ako aj skutočnosť že výkon trestu vyhostenia u navrhovateľa je možné zabezpečiť na územie Libanonskej republiky, prípadne na územie krajiny, s ktorou má U. bezvízový styk.

Z obsahu správy Útvaru policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce č. PPZ-HCP-SE1-200- 033/2015 zo dňa 21.07.2015 vyplýva, že v prípade navrhovateľa nie možné zaujať kladné či negatívne stanovisko k účelnosti jeho zaistenia, ako aj skutočnosť, že Útvar policajného zaistenia cudzincov Sečovce nie je schopný realizovať vyhostenie účastníka konania z územia Slovenskej republiky na území U. z dôvodu, že neexistuje letecké spojenie do U., ktoré by bolo prevádzkované pravidelným leteckým prepravcom. Stanovisko konzula U. H. republiky k vyhosteniu účastníka konania cez územie Turecka bolo zamietavé a tento odporúčal vyhostenie realizovať cez území Libanonskej republiky. V odpovedi Veľvyslanectva Libanonu o možnosti realizácie vyhostenia je uvedené, že občania Sýrie nepotrebujú vstupné víza do Libanonu, no okrem platného cestovného pasu musia predložiť na vstupe aj iné potrebné doklady a to potvrdenie o zabezpečení ubytovania, príp. spiatočnú letenku. Veľvyslanectvo Libanonu sa nevyjadrilo k doplneniu informácií o všetkých potrebných formalitách pre povolenie vstupu účastníka konania na ich územie.

Tieto skutočnosti z uvedenej správy nie sú obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa premietol iba záver o tom, že „výkon trestu vyhostenia je možné zabezpečiť na územie Libanonskej republiky, prípadne na územie krajiny, s ktorou má U. bezvízový styk“. Z napadnutého rozhodnutia preto nevyplýva, ako správny orgán dospel k záveru, že účastníka konania je skutočne možné vyhostiť na územie Libanonu, a ani tá skutočnosť, že je možné ho vyhostiť do inej (iných) krajín, s ktorými má U. bezvízový styk, a to aj vzhľadom na existenciu prípadných prekážok vyhostenia navrhovateľa do týchto bližšie neoznačených krajín. Záver o skutočnej vyhostiteľnosti účastníka konania na územie Libanonu nie je možné prijať ani zo samotného znenia odpovede Útvaru pre pobyt cudzincov v Sečovciach, keď z obsahu ich správy je zrejmé, že v prípade občanov U. nie sú nutné víza, ale okrem platného cestovného dokladu sa musia preukázať aj splnením ďalších podmienok, ktoré sa však správneho orgánu (napriek dotazu na Veľvyslanectvo Libanonu) nepodarilo ku dňu rozhodnutia o zaistení zistiť.

Krajský súd navyše zastáva názor, že bolo povinnosťou správneho orgánu sa v konaní o zaistení cudzinca zaoberať nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky z pohľadu postavenia cudzinca, ktorý je účastníkom administratívneho vyhostenia najmä v kontexte Dohovoru či Návratovej smernice, ale aj zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzinca, najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutí o zaistení a povinnosťou správneho orgánu bolo v rámci konania o zaistení cudzinca pre účely administratívneho vyhostenia sa zaoberať možnými prekážkami vrátenia cudzinca do krajiny pôvodu, resp. inej do úvahy prichádzajúcej krajiny, a tieto závery zapracovať do správneho rozhodnutia. Takéto závery v rozhodnutí správneho orgánu uvedené nie sú.

Z vyššie uvedených dôvodov preto krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu zo dňa č.s. : PPZ-HCP-PO6-ZVC-2-097-2015 zrušil podľa § 200q ods. 2, § 250l ods. 2 O.s.p., z dôvodov uvedených v ust. § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ O.s.p. a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. V rozhodnutí nenariadil bezodkladné prepustenie účastníka konania zo zaistenia podľa § 250sa ods. 7 O.s.p., pretože podľa správy odporcu bol navrhovateľ prepustený zo zaistenia dňa 21.08.2015 po tom, čo bol prijatý záver o neúčelnosti jeho zaistenia z dôvodu, že nie je možné realizovať jeho vyhostenie z územia Slovenskej republiky.

Vzhľadom na tieto závery súdu sa súd nezaoberal námietkami právneho zástupcu navrhovateľa vo vzťahu k procesným otázkam preskúmvanej veci.

O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p., za použitia ust. § 151 ods. 2 O.s.p. a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože právny zástupca navrhovateľa nevyčísľil trovy konania v lehote v stanovenej v § 151 ods. 1 O.s.p., t.j. do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia a zo spisu nevyplývajú žiadne preukázateľné trovy konania navrhovateľa.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 7 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde.

Odvolanie musí obsahovať všeobecné náležitosti podania podľa § 42 ods. 3 O.s.p., to znamená musí byť z odvolania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy. Ďalej z odvolania musí byť zjavné, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).